

Sygn. akt I KK 83/20

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **K. J.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 września 2020 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt II Ka (...),

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. O. (O.) kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt II K (...):

1. w pkt. I uznał K. J. za winnego tego, że w dniu 17 października 2018 roku, około godziny 2:32, w S. przy ulicy S., w sklepie A., wspólnie i w porozumieniu z T. S. dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wybiciu dolnej szyby w drzwiach wejściowych o wartości 150 złotych, dostał się do wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia papierosów różnych marek w ilości 1086 paczek o wartości 16290 złotych, 100 sztuk batonów o wartości 200 złotych, zapalniczek o wartości 276 złotych, 2 bloczków z biletami o wartości 250 złotych, alkoholu różnego rodzaju o wartości 1142 złotych, worków na śmieci o wartości 15 złotych, pieniędzy w kwocie 600 złotych, czym spowodował łączne straty w wysokości 18 923 złotych na szkodę R.F., tj. popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k.;
2. w pkt. II uznał K. J. za winnego tego, że w okresie od 05.01.2019 roku, godz. 21:30, do 06.01.2019 roku, godz. 07:30, w S. przy ulicy C., wspólnie i w porozumieniu z D. P. z niezabezpieczonego garażu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia: prostownika 6/12Y marki B. koloru czarnego o wartości 100 złotych, szlifierki kątovej marki H. koloru zielono-szarego o wartości 150 złotych, akumulatora żelowego od skutera Z. o wartości 150 złotych, wędki teleskopowej o długości 3 m koloru niebiesko-czarnego z urwaną szczytówką z kołowrotkiem K. o wartości 150 złotych, zestawu 8 kluczy imbusowych o wartości 60 złotych, dekodera telewizyjnego DVBT z pilotem marki V. o wartości 100 złotych oraz 5 litrów benzyny w plastikowym pojemniku o wartości 25 złotych, kasku motocyklowego z belką typu crossowego koloru czerwonego z białymi wstawkami o wartości 350 złotych, plecaka moro o wartości 100 złotych; 8 wiertel: 2 do betonu 8 mm, 4 do metalu 2-6 mm, 1 do mosiądzu 12 mm, 1 do mosiądzu 4 mm przerobione z widii o wartości 50 złotych, czym spowodował łączne straty w wysokości 1250 złotych na szkodę M. W., tj. popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. – i za to, na mocy art. 278 § 1 k.k., Sąd Rejonowy skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
3. w pkt. III uznał K. J. za winnego tego, że w okresie od 15 stycznia 2019 roku do 23 lutego 2019 roku, godz. 10:00, w S. przy ulicy L. na terenie

Rodzinnych Ogródków Działkowych im. (...), na działce ogrodowej numer [...], po uprzednim wybiciu szyby okiennej o wartości 100 złotych oraz podważeniu zamka drzwi wejściowych do domku, dostał się do wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia: grill elektryczny o wartości 170 złotych, pompkę elektryczną o wartości 50 złotych, ruszt do opiekania kiełbasek o wartości 50 złotych, 30 metrów przewodów instalacji elektrycznej o wartości 150 złotych, ogrzewacz przepływowy I. o wartości 150 złotych, lampę owadobójczą I. o wartości 70 złotych, butlę gazową turystyczną koloru czerwonego o wartości 100 złotych, radioodtwarzacz CD koloru szaroniebieskiego o wartości 200 złotych, przewód od odkurzacza zwijany o wartości 50 złotych, 6 lampek solarnych w kształcie kamienia L. o wartości 30 złotych, lampkę nocną koloru zielonego o wartości 60 złotych, lampę sufitową płaską o wartości 80 złotych, podstawę dzbanka elektrycznego o wartości 80 złotych, lampę naftową wiszącą o wartości 100 złotych, grill drzewny zamykany o wartości 100 złotych, małą siekierę o wartości 50 złotych, gniazdo/włącznik podwójny o wartości 20 złotych, powodując straty w wysokości 1500 złotych na szkodę W. R., tj. popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k.;

4. w pkt. IV uznał K. J. za winnego tego, że w okresie od 15 stycznia 2019 roku do 23 lutego 2019 roku, godz. 10:00, w S. przy ulicy L. na terenie Rodzinnych Ogródków Działkowych im. (...), na działce ogrodowej numer [...]0, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do stojącej obok domku letniskowego szopki, powodując uszkodzenie drzwi i zamka, czym spowodował straty z tytułu zniszczenia mienia w wysokości 1100 złotych na szkodę W. R., tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy, ustalając że oskarżony K. J. dopuścił się czynów zarzucanych w punkcie I, III i IV aktu oskarżenia działając w warunkach ciągu przestępstw – na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. – wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. Sąd Rejonowy orzeczone wobec oskarżonego K. J. w punkcie II i V wyroku kary pozbawienia wolności połączył, orzekając karę łączną 2 lat i 3 miesięcy

pozbawienia wolności. Nadto, względem K. J., w związku z popełnieniem każdego z ww. czynów, orzeczony został obowiązek naprawienia szkody.

Przedmiotowym wyrokiem Sąd Rejonowy skazał również:

1. T. S. za czyn z art. 279 § 1 k.k.,
2. D. P. za czyny z art. 278 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k.

Od ww. wyroku Sądu Rejonowego w S. apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych, w tym obrońca K. J., który zaskarżył to orzeczenie co do czynu z pkt. I wyroku w zakresie kary, zaś co do czynów z pkt. II, III i IV wyroku w całości.

Obrońca K. J. zarzucił:

1. co do czynu z pkt. I wyroku:
 1. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że oskarżony przyznał się do zarzuconego czynu, wyraził skruchę i żałuje, że doszło do tego zdarzenia, a zatem orzeczona kara pozbawiania wolności za ten czyn jest rażąco niewspółmierna;
2. co do czynów z pkt II, III i IV wyroku:
 1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w sprawie i pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego K. J., a polegająca na przyjęciu przez Sąd, że oskarżony dopuścił się zarzuconych czynów, podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, aby K. J. miał dokonać zarzuconych czynów, albowiem Sąd zbyt pochopnie odmówił wiarygodności jego wyjaśnieniom, a ponadto ustalając winę oparł się w zasadzie na wyjaśnieniach innego współoskarżonego D. P., który obciąża K. J. w celu poprawienia swojej sytuacji procesowej, choć analizując treść jego wyjaśnień nie sposób uznać, aby jego depozycje były wiarygodne, o czym świadczy m.in. treść jego wyjaśnień z dnia 29.07.2019 r.;
 2. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 193 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości, podczas gdy wartości rzeczy wskazanych w zarzutach

postawionych oskarżonemu są nieprawidłowe, skrajnie subiektywne i ustalone w oparciu o dowolne ustalenia pokrzywdzonych, w sytuacji gdy Sąd obowiązany był ustalić wartość rzeczy w sposób obiektywny, co miało istotny wpływ, albowiem skutkowało nieprawidłowym ustaleniem wysokości obowiązku naprawienia szkody co do każdego z czynów;

3. obrazę prawa materialnego tj. art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się dwóch czynów określonych w pkt. III i IV wyroku, podczas gdy dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu uważa się za jeden czyn zabroniony i nie sposób przyjąć, aby w tych okolicznościach faktycznych oskarżony dopuścił się dwóch przestępstw;
4. rażącą niewspółmierność kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności za wszystkie czyny, podczas gdy mając na uwadze okoliczności sprawy, właściwości i warunki oskarżonego, jego postawę polegającą na częściowym przyznaniu się, należy uznać, iż orzeczona kara jest rażąco niewspółmierna.

Zarzucając powyższe, obrońca wniósł o:

1. co do czynu z pkt. I wyroku – wymierzenia kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, uwzględniając przy tym dotychczasowy okres tymczasowego aresztowania oskarżonego K. J.;
2. co do czynów z pkt. II, III, IV – zmianę zaskarżonego wyroku co do istoty poprzez uniewinnienie oskarżonego;
ewentualnie
3. wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, uwzględniając dotychczasowy okres tymczasowego aresztowania.

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt II Ka (...), Sąd Okręgowy w S. w odniesieniu do K. J. zmieniał zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył wymierzoną wobec oskarżonego karę łączną do wysokości 2 lat pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie utrzymując ten wyrok w mocy.

Obrońca K. J. wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego w S., zaskarżając go w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Obrońca zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd odwoławczy w sposób wnikliwy, wszechstronny i wyczerpujący podniesionych zarzutów w apelacji, albowiem:

- odnośnie zarzutu z pkt. 2a apelacji, tj. obrazy art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k., Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu wyroku w zasadzie jednym zdaniem stwierdził, że o winie i sprawstwie oskarżonego K. J. co do zarzucanych czynów świadczą nie tylko obciążające zeznania drugiego ze współoskarżonych, tj. D. P., ale także m.in. zapis monitoringu ze sklepu przy ul. S., zeznania świadków, a także częściowe przyznanie się samego oskarżonego m.in. poprzez wskazanie, że spał na działce przy ul. L., niszczył znajdujące się mienie – obcinał kable elektryczne, podczas gdy: monitoring ze sklepu przy ul. S. w S. zawierał zapis przebiegu zdarzenia z pkt. I wyroku Sądu pierwszej instancji (do którego skazany się przyznał) zaś dowodem winy K. J. co do czynów z pkt. II - IV wyroku sądu pierwszej instancji są wyjaśnienia współoskarżonego D. P., przy czym Sąd odwoławczy w żaden sposób nie odniósł się i nie wyjaśnił w treści uzasadnienia wyroku, z jakich powodów wyjaśnienia D. P. należy uznać za wiarygodne, zwłaszcza, że ten współoskarżony w swoich depozycjach jest wewnątrznie sprzeczny, niekonsekwentny, podaje że przesłuchujący go funkcjonariusze mieli wpływ na jego wyjaśnienia, a ponadto miał interes prawny w obciążaniu innych osób w celu poprawienia własnej sytuacji procesowej;
- odnośnie zarzutu z pkt. 2b apelacji, tj. obrazy art. 193 § 1 k.p.k. przez Sąd pierwszej instancji, Sąd odwoławczy stwierdził, że wartość skradzionego mienia nie była kwestionowana przez oskarżonych, podczas gdy wręcz przeciwnie na rozprawie 29 lipca 2019 r. złożono wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia wartości mienia gdyż „szkody są rażąco zawyżone”, a wartość skradzionego mienia przez Sąd została ustalona o dowolne deklaracje pokrzywdzonych, które w świetle zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego były stanowczo zawyżone;
- odnośnie zarzutu z pkt. 3 apelacji, tj. obrazy art. 12 k.k. przez Sąd pierwszej instancji, Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku stwierdził, że czyny z pkt. III i IV wyroku stanowią odrębne czyny, gdyż miejsce jak i zamiar oskarżonego był inny,

podczas gdy Sąd wybiórczo odniósł się do podniesionego zarzutu, nie wyjaśnił dlaczego na gruncie niniejszej sprawy zamiar oskarżonego był inny w zakresie czynu z pkt. III i IV wyroku sądu pierwszej instancji, zwłaszcza, że czyny te zostały popełnione tego samego dnia, w tych samych okolicznościach i na tej samej nieruchomości tj. działce ogrodowej o nr [...]0 w S., i nie sposób ustalić, jakie samodzielne rozważania poczynił Sąd odwoławczy rozpoznając zarzuty podniesione w apelacji oraz czym kierował się przyjmując, że brak jest podstaw do przyjęcia kwalifikacji prawnej z uwzględnieniem art. 12 § 1 k.k. co do czynów z pkt. III i IV wyroku pierwszej instancji.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt II Ka (...), oraz wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt II K (...) – i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na wniesioną kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

W art. 523 § 1 k.p.k. ustawodawca dokonał charakterystyki podstaw kasacyjnych, wskazując w tym przedmiocie wyłącznie na uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia. Sąd Najwyższy w swoim bogatym orzecznictwie wielokrotnie wskazywał, że kasacja nie służy do ponawiania uprzednio dokonanej już przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, a to oznacza, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących prawidłowość orzeczenia sądu pierwszej instancji. Wyjątkiem od tej reguły jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie dublującej, "trzecioinstancyjnej" kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KK 8/15). Stąd też zarzuty podnoszone w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia powinny rzeczywiście (a

nie tylko pozornie) dotyczyć orzeczenia sądu odwoławczego. Zaakcentować jednocześnie należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., zarzut kasacyjny dotyczący uchybień innych niż wymienione w art. 439 k.p.k., tj. zarzut innego rażącego naruszenia prawa, może zostać uwzględniony jedynie wówczas, gdy owo naruszenie mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a zatem w sytuacji, gdy zostanie wykazane, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2003 r., sygn. akt IV KKN 332/00).

Autor kasacji w niniejszej sprawie zarzucił rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd odwoławczy w sposób wnikliwy, wszechstronny i wyczerpujący zarzutów podniesionych w apelacji, a odnoszących się do obrazu przepisów art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., a także art. 193 k.p.k. oraz art. 12 k.k.

Ustosunkowując się do kwestii związanej niedostatecznym rozważaniem zarzutów apelacyjnych w zakresie obrazu przepisów art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., stwierdzić należy, że lektura i analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wykazuje, że Sąd odwoławczy – mimo syntetycznego odniesienia się w tej materii do twierdzeń zawartych w apelacji – nie naruszył standardów przewidzianych w art. 433 § 2 k.p.k. i w art. 457 § 3 k.p.k. w taki sposób, który uprawniałby do konstatacji, że przedmiotowy wyrok obarczony jest uchybieniami, które mogą mieć wpływ na jego treść. Z rzeczonego uzasadnienia wynika bowiem, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżone orzeczenie dokonał kontroli instancyjnej wyroku w aspekcie kryteriów określonych w art. 7 k.p.k., stwierdzając, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a tym samym nie podzielił stanowiska skarżącego, w którym ten zmierzał do podważenia wiarygodności depozycji D. P. – dowodu stanowiącego główną podstawę przypisania K. . wniesionej kasacji skarżący usiłował ponownie zakwestionować dokonaną przez Sąd *a quo* ocenę materiału dowodowego, dążąc tym samym do podważenia dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Tymczasem wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, że na etapie postępowania kasacyjnego niedopuszczalna jest kontrola zasadności poczynionych ustaleń faktycznych, które kontestowane są wprost lub też pod pozorem zarzutów naruszenia prawa procesowego (tak np.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia: 25 lipca 2017 r., sygn. akt V KK 193/17; 7 lutego 2008 r., sygn. akt IV KK 457/07; 29 maja 2008 r., sygn. akt V KK 93/08; 8 grudnia 2010 r., sygn. akt IV KK 224/10). Wobec tego, nie może przynieść zamierzonego rezultatu oczekiwanie, że sąd kasacyjny dokona kolejnej analizy dowodów, które były przeprowadzone i ocenione bezpośrednio przed sądem pierwszej instancji, a następnie zostały poddane kontroli sądu odwoławczego.

Sam zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. może być skierowany przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, jeżeli zaakceptował on wadliwą ocenę dowodów, dokonaną przez sąd I instancji z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów. Skuteczne powołanie się na naruszenie art. 7 k.p.k. wymaga wykazania wad w ocenie dowodów dokonanej przez sąd orzekający, prowadzących do wniosku, iż ocena ta przekracza granicę swobody. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że skarżący takich argumentów nie przedstawił, poza wyrażeniem własnej, subiektywnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, powołując się przy tym na okoliczności, które jego zdaniem kontestują wiarygodność relacji D. P.. Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska obrońcy w tym przedmiocie i dał temu jednoznaczny wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, słusznie zresztą podnosząc, że na przestępczą działalność K. J. wskazują – choć tylko pośrednio i w zakresie wskazanym przez Sąd pierwszej instancji – inne dowody, takie jak zeznania D. N. (siostry D. P.) oraz częściowo wyjaśnienia samego K. J. Mimo przedstawiania przez Sąd odwoławczy skondensowanej (w wysokim stopniu) argumentacji co do materii omawianego zarzutu, analiza akt sprawy nie wskazuje, aby konkluzje Sądu Okręgowego, które ten sformułował w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej, były obarczone błędem.

W przedmiotowym zaś postępowaniu istotą kasacji nie może być samo negowanie wiarygodności dowodów stanowiących podstawę przypisania winy skazanemu tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla niego niekorzystny. Tego rodzaju zabieg stanowi nie tylko nieuprawnioną polemikę, ale też obejście przepisu art. 523 k.p.k. i niedopuszczalną próbę przekształcenia kontroli kasacyjnej w kontrolę apelacyjną.

Za całkowicie chybiony uznać należy również zarzut nienależytego rozpoznania i niedostatecznego uzasadnienia zawartego w apelacji stanowiska

skarżącego co do naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy w tym zakresie zaaprobował rozstrzygnięcie i argumentację Sądu Rejonowego, który poddał krytyce podane przez stronę pokrzywdzoną wyliczenia co do wartości poniesionej szkody (pkt XIII wyroku Sądu Rejonowego), zasądając obowiązek jej naprawienia jedynie do kwoty 500 zł, przy jednoczesnym wskazaniu na możliwość dochodzenia dalszych roszczeń z tego tytułu w postępowaniu cywilnym. Z tych też względów Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyceny szkody, uznając dowód ten za nieprzydatny do stwierdzenia tej okoliczności. Podkreślić przy tym należy, że obrońca w istocie negował jedynie wartość szkody wyrządzonej na terenie ogródków działkowych, co wynika z treści wniosku dowodowego zgłoszonego przez obrońcę na rozprawie głównej (protokół k.438), który to wniosek został podtrzymany na kolejnym terminie rozprawy (protokół k.498v.).

Na marginesie wypada odnotować, że skarżący w postępowaniu apelacyjnym nawet nie próbował wykazać, że ustalona przez Sąd Rejonowy suma przekracza wartość rzeczywiście wyrządzonej szkody, nie dając tym samym asumptu do dalszego miarkowania orzeczonej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym kwoty. Subiektywne zapatrywania skarżącego w omawianym przedmiocie, bez przedstawienia okoliczności wskazujących na rażącą nieadekwatność zasądzonej kwoty odszkodowania w stosunku do rzeczywistej wartości poniesionej przez pokrzywdzonego szkody, nie obligowały sądu do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego – tym samym nie można uznać, aby w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia wskazanych przez obrońcę przepisów postępowania.

Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odnosił się również do podniesionej przez apelującego kwestii naruszenia art. 12 § 1 k.k., jasno w tej materii wskazując na brak z góry powziętego przez skazanego zamiaru popełnienia czynów opisanych w pkt. III i IV wyroku Sądu Rejonowego. Analiza akt sprawy w istocie nie daje podstaw przyjęcia, aby przed podjęciem pierwszego z zachowań po stronie K. J. istniał skonkretyzowany zamiar popełniania obu tych czynów. Obrońca w tym zakresie nie przedstawił argumentów, które czyniłyby błędnymi powyższe ustalenia, ograniczając się włącznie do przytoczenia treści art. 12 § 1 k.k. Sytuacja zaś, w której sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu dwa lub więcej

przestępstw, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, jednak bez uprzednio powziętego zamiaru – spełnia warunki określone w art. 91 § 1 k.k., który to przepis przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie został zastosowany. W tym stanie rzecz, sformułowany przez skarżącego zarzut rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w omawianym przedmiocie, uznać należało za oczywiście bezzasadny.

Konkludując, treść wywiedzionej w niniejszej sprawie kasacji pozwoliła uznać ją za oczywiście bezzasadną – i w konsekwencji oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.